

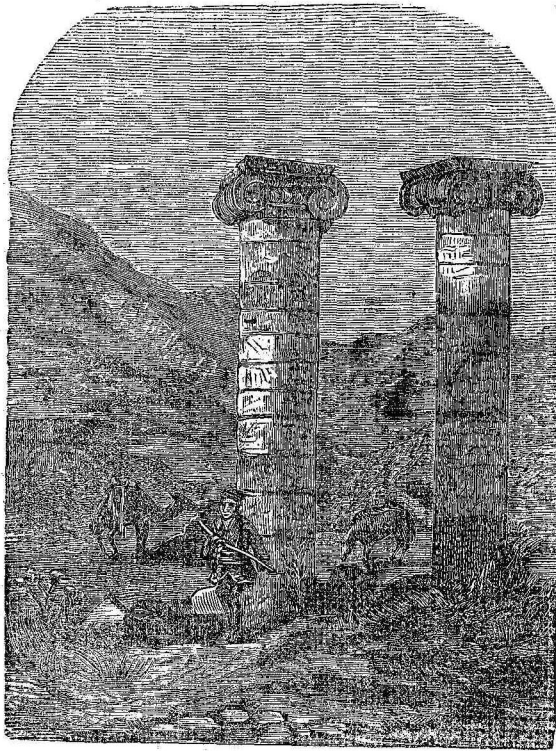


«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Δ'.
ΑΡΙΘ. 44.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1871.

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἐκάστ. φύλ. » 5



ΑΙ ΣΑΡΔΕΙΣ.

Αἱ δύο αὐταὶ μεγαλοπρεπεῖς ἰωνικαὶ στῆλαι, ἱστάμεναι μέχρι σήμερον ἐν τῇ μέσῃ ὀλίγων τινῶν ἔρειπίων, καὶ τῶν ὁποίων αἱ βάσεις εἶναι κεχωσμέναι εἰς τὴν γῆν, σημαίνει τὴν θέσιν ὅπου πρὸ ὑπερδισχιλίων ἐτῶν, ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, οἱ Λυδοὶ εἶχον ἐγείρει ναὸν ἐκ μαρμάρου λευκοῦ εἰς τὴν Κυβέλην, τὴν μητέρα τῶν Θεῶν. Θὰ πέσωσι δὲ καὶ αὐταὶ μετὰ τινα ἔτη, καὶ Τουρκομάνοι ποιμένες· θὰ κτίσωσιν ἕως τὰς πενιχρὰς τῶν κατοικίας διὰ τῶν λειψάνων των.

*Ὅχι μακρὰν ἀπ' αὐτῶν κελαρύζει ταπεινῶς διὰ τῆς

πεδιάδος μικρὸς τις ρύαξ, τὸ μόνον ἀπολειπόμενον νῆμα τοῦ περιφήμου Πακτωλοῦ ποταμοῦ, ὅς τις κυλίων ποτὲ ψήγματα χρυσοῦ εἰς τὰ ὕδατά του διήρχετο τὴν ἀγορὰν τῆς λαμπρᾶς τοῦ Κροίσου μητροπόλεως.

Τὰ παρέκει διακρινόμενα ἄδενδρα βουνά· εἶναι ἐκ τῶν τῆς σειρᾶς τοῦ Γυώλ· τῶν αἱ κατωφέρειαὶ ἔγερμον θαλερῶν ἀμπέλων, τὰς ὁποίας παῖς ὢν ὁ Βάχχος, κατὰ τὴν μυθολογίαν, εἶχε φυτεύσει ἰδίαις χερσίν. Ἀλλὰ σήμερον οὔτε κλήματα βλέπει τις ἐπ' αὐτῶν, οὔτε σπαρτὰ εἰς τὴν πεδιάδα ἐκείνην, οὔτε χρυσὸν ἐν τῷ Πακτωλῷ, οὔτε ναοὺς, οὔτε ἀνάκτορα. Θεοὶ τε καὶ βᾶσιλεῖς κατέρρευσαν, ἡ φύσις ἐστειρώθη, ἡ τέχνη ἐξώσθη. Ἰσχνά τινα ποιμένα βοσκοῦσι σιωπηλῶς ἐπὶ χόρτου σπανίου μεταξὺ τῶν κολοδῶν μαρμάρων, πλησίον πενιχροῦ τινος χωρίου καλουμένου Σάρτ, ἐκ τοῦ ὀνόματος Σάρδεις· οἱ νομάδες Γιουροῦχοι στήνουσιν ἐκεῖ τὰς σκηνὰς τῶν ἀφίνοντες τὰ κτήνη των νὰ περιριφέρωνται πρὸς νομὴν, καὶ ὁ ἄγριος Ζεῖθέκος τρίζει πρὸς τὸν ὁδοιπόρον τοὺς ὀδόντας, ὁσάκις δὲν τολμᾷ νὰ ὑψώσῃ τὴν μάχαιράν του ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἤκμαζον αἱ Σάρδεις κατὰ τοὺς λαμπροὺς αἰῶνας τοῦ λυδίου πολιτισμοῦ. Μεγάλαι ἐνταῦθα αἱ ἀναμνήσεις. Παραλείπομεν τὴν μυθολογίαν· τὸν Μίδαν μεταβαλόντα μὲν τὸ ὕδωρ τοῦ Πακτωλοῦ εἰς χρυσόν, ἀλλὰ μὴ κατορθόντα νὰ κρύψῃ τὰ ὄνεια ὧτά του· τὸν Ἡρακλέα κλώθοντα παρὰ τοὺς πόδας τῆς βασιλίσσης Ὀμφάλης· τὸν ἀόρατον Γύγην, τὸν κενόδοξον Κανδαύλην. Ἀλουάτης ὁ πατὴρ τοῦ Κροίσου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 610—560 π. Χ., εἶχε στερεώσει τὴν ἐξουσίαν τῆς Λυδίας ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ἀλλ' ὅμως αἱ ἑλληνικαὶ ἀποικίαι εἰσέτι ἀνθίσταντο ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ των· ὁ Κροῖτος ἔπειτα κατέστησε τὴν Ἐφεσον ὑποτελῆ καὶ τότε ἡ Λυδία περιέλαβε, πλὴν τῆς Μιλήτου, σχεδὸν ὅλας τὰς χώρας τὰς ἐκτεινομένης μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ

Ἄλλους καὶ τῶν τριῶν θαλασσῶν. Μὴ ἀρκεσθεῖς εἰς τοῦτο ὁ Κροῖσος, φοβούμενος δὲ καὶ τοῦ Κύρου τὴν φιλοδοξίαν, ἤθελ' ἔχειν νὰ προλάβῃ αὐτὴν, καὶ διέβη τὸν Ἄλυν ἄγων πολυάριθμον στρατόν. Ἐκτοτε ὑπέστη ἡ Λυδία σειρὰν ἀλλεπαλλήλων συμφορῶν, τῶν ὁποίων ἡ δραματικὴ διήγησις ἀπαντᾷται ἐν τῷ Ἡροδότῳ ὡς ἡ ἐν Θυμβράροις μάχη (548 π. Χ.), ἡ ἄλωσις τῶν Σάρδεων καὶ ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Κροίσου.

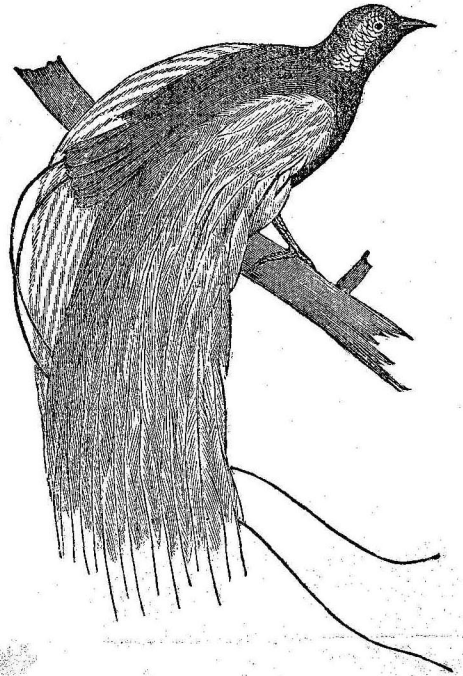
Τεσσαράκοντα τέσσαρα ἔτη μετὰ ταῦτα, συνεπεῖα τῆς στάσεως ἦν εἶχε διεγείρει κατὰ Δαρείου Ἀρισταγόρας ὁ τύραννος τῆς Μιλήτου, οἱ Ἀθηναῖοι ἠγόμενοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων ἐπυρπόλησαν τὰς Σάρδεις, τὴν τότε πρωτεύουσαν τῆς δευτέρας σατραπείας τῶν Περσῶν· ἐντεῦθεν δὲ προῆλθον οἱ μηδικοὶ πόλεμοι. Ἡ ἀκρόπολις ἀντέσχευ· αἱ Σάρδεις ἀνεκτίσθησαν, ἀλλ' ἵνα πάλιν γείνωσι μάρτυρες καὶ ἄλλων μεγάλων περιπετειῶν. Αὐτόθι ὁ Ξέρξης συνήθροισε τὸν στρατόν του πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς του εἰς τὴν Ἑλλάδα (480)· αὐτόθι ὁ Νεώτερος Κύρος παρεσκεύασε τὴν ἐκστρατείαν ἣν ἀπαθανάτισεν ὁ στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος Ξενοφῶν (401)· αὐτόθι εἰσῆλθεν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην (334), ἔως δὲ καὶ ὁ Σκιπίων μετὰ τὴν ἐν Μαγνησίᾳ (190).

Ἐπὶ τῆς ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, αἱ Σάρδεις διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας τῶν κατοίκων των ἐπανῆλθον εἰς περίοδον πλούτου καὶ μεγαλείου. Ὁ Φλώρος ἐκάλεε αὐτὰς «δευτέραν Ῥώμην». Κατὰ πενταετίαν ἐτελοῦντο ἐν αὐταῖς ἀγῶνες εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐπὶ δὲ Τιβερίου κατηρδαφίσθησαν ὑπὸ τρομεροῦ τινος σεισμοῦ ἐρημώσαντος ὅλην τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ὁ Τιβερίος ἀνῆγειρεν αὐτάς ἵνα δοξασθῇ. Ὁ Ἀδριανὸς, ἀγαπήσας τὴν πόλιν ταύτην, τὴν ἐκόσμησε διὰ νέων καὶ ὡραίων οἰκοδομῶν, καὶ τὴν ὠνόμασε *Νεόχορον*. Ἐπειτα ἐπῆλθεν ἡ παρακμὴ καὶ ἡ τελεία τῶν Σάρδεων πτώσις. Ἐπὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπέκτησαν ἐφῆμερόν τι κράτος ἡθικόν· εἶχον ἐπίσκοπον, καὶ ἐν αὐταῖς συνεκροτήθησαν σύνοδοι ἐκκλησιαστικά· ἀλλ' ἔμελλε καὶ ἡ πόλις αὕτη νὰ συμμερισθῇ τὴν τύχην τῆς βυζαντινῆς δυναστείας. Ἐν ἔτει 1190 ὁ Φριδερίκος Βαρβαρόσας εὗρεν αὐτὴν ῥῆδη παρηκμαυῖαν. Ἐν ἔτει 1402, ὁ Ταμερλάνος παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὴν μάχαιραν τῶν στρατιωτῶν του. Ἐκτοτε κατηρημώθη. Σκύθαι, Πέρσαι, Ἕλληνες, Γότθοι, Σαρακηνοὶ, ὅλοι διῆλθον δι' αὐτῆς «φόνον καὶ κῆρα φέροντες.»

Οὕτω φαίνονται ὥσανει πληρωθέντες οἱ λόγοι οὗτοι τῆς Ἀποκαλύψεως πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας. «Ἐξεύρω τὰ ἔργα σου, ὅτι τὸ ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ εἶσαι νεκρός.» «Θέλω ἔλθεῖ

ἐπὶ σέ ὡς κλέπτης, καὶ δὲν θέλεις γνωρίσαι ποίαν ὥραν θέλω ἔλθεῖ ἐπὶ σέ.» (Κεφ. γ', 1 καὶ 3.)

(Μυρία Ὅσα.)



ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΕΙΟΝ ΠΤΗΝΟΝ.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο εἶναι ἀξιοθαύμαστον διὰ τὴν σχῆμα αὐτοῦ καὶ τὴν ὡραιότητα τοῦ πτερώματός του. Εὐρίσκεται εἰς τὰς Μολούκκας ἢ κιναιωμοφόρους νήσους, εἰς τὴν νέαν Γουινέαν καὶ εἰς τὰς νήσους τῆς Σόνδας. Τὰ πτηνὰ ταῦτα ἱπτάμενα ἀγελήδων παρακολουθοῦσι πιστῶς ἐν τῇ πτήσει των τὸν βασιλεῖα αὐτῶν. Ἐὰν δὲ κυνηγὸς τις κατορθώσῃ νὰ φονεύσῃ τοῦτον, φονεύει εὐκόλως καὶ τὴν ἀγέλην ὁλόκληρον, ἢ ὁποία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως της μένει ἀκίνητος.

Ἐπειδὴ οἱ Ἰνδοὶ ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων ξηρανθέντων, ἀφ' οὗ κόψωσι τοὺς πόδας αὐτῶν, κατασκευάζουσι ῥιπίδας καὶ λόφους, δι' ὧν κοσμοῦσι τὰς περικεφαλαίας των, ἐντὸς τῶν Ζωολογικῶν Μουσείων εὐρίσκονται πολλὰ τοιαῦτα πτηνὰ ἀνευ ποδῶν.

Ο ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΤΑΛΛΗΡΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.

Εἰς περιγηγῆς ἐν τῇ ὁδοπορίᾳ αὐτοῦ ἀπῆντησε ληστήν τινα εἰς τὸ δάσος. — Τὰ χρήματά σου δός μοι — τῷ λέγει ὁ ληστής, — ἢ θὰ σὲ πυροβολήσω.

— Ἰσως, συλλογίζεται ὁ περιγηγῆς, ὁ ἄνθρωπος